

Hotărârea Curții

din 11 iulie 1968*

ZUCKERFABRIK WATENSTEDT GMBH
ÎMPOTRIVA
CONSILIULUI COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Cauza 6/68

În Cauza 6/68

ZUCKERFABRIK WATENSTEDT GMBH,

cu sediul la Watenstedt über Schöningen, Kreis Helmstedt, reprezentată de către administratorii acesteia, d-nii Rudolf Modrow și Alfred Steinmeier, asistați de către Konrad Redeker, avocat în baroul din Bonn, cu sediul ales la Luxemburg, la biroul lui Georges Reuter, avocat-avoué, 7 avenue de l'Arsenal,

reclamantă,

împotriva

CONSILIULUI COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

reprezentat de către consilierul său juridic, dl Hans Jürgen Lambers, în calitate de agent, cu domiciliul ales la biroul dlui Émile Reuter, Centre Européen, Luxembourg-Kirchberg,

pârât,

având ca obiect, la stadiul actual al procedurii, admisibilitatea acțiunii în anularea articolului 9 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1009/67/CEE al Consiliului din 18 decembrie 1967 privind organizarea comună a pieței în sectorul zahărului, care stabilește că regimul de intervenție prevăzut la alineatele (1) și (2) ale articolului 9 se aplică zahărului brut din sfeclă doar până la 31 decembrie 1969;

CURTEA

constituită din R. Lecourt, președinte, A. M. Donner, președinte de cameră, A. Trabucchi, J. Mertens de Wilmars (raportor) și P. Pescatore, judecători,

avocat general: K. Roemer

grefier: A. Van Houtte

*Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

Întrucât acțiunea urmărește anularea articolului 9 alineatul (3) al Regulamentului nr. 1009/67 al Consiliului din 18 decembrie 1967 privind organizarea comună a pieței în sectorul zahărului;

întrucât, în temeiul dispoziției contestate, obligația, prevăzută la articolul 9 alineatul (1), pentru organismele de intervenție desemnate de către statele membre, de a cumpăra, în anumite condiții, la prețul de intervenție, cantitățile de zahăr brut sau alb din sfeclă sau din trestie de zahăr care le-au fost oferite, încetează, în ceea ce privește zahărul brut din sfeclă, la 31 decembrie 1969;

întrucât pârâțul a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 91 din Regulamentul de procedură, susținând că nu este vorba de o decizie care are un interes direct și personal pentru reclamantă;

întrucât, pentru a hotărî cu privire la admisibilitatea acțiunii, este necesar să se examineze dacă actul contestat este un regulament sau o decizie în sensul articolelor 173 și 189 din tratat;

întrucât, în temeiul articolului 189 alineatul (2) din tratat, criteriul distincției între un regulament și o decizie trebuie să aibă în vedere dacă actul în cauză are sau nu „aplicabilitate” generală;

întrucât este necesar să se aprecieze natura dispoziției contestate și, în special, efectele juridice pe care aceasta urmărește să le producă sau pe care le produce efectiv;

întrucât, după ce s-a remarcat faptul că această dispoziție se adresează diferitelor categorii de subiecte de drept, și anume, organismelor de intervenție, celorlalți cumpărători, și vânzători, inclusiv producătorilor care fabrică exclusiv zahăr brut din sfeclă, reclamanta afirmă că, pentru a stabili, în prezentul litigiu, caracterul de regulament sau de decizie individuală al actului în cauză, trebuie să se examineze în mod concret care este efectul acestuia pentru reclamantă sau pentru categoria din care aceasta face parte;

întrucât, potrivit reclamantei, efectele actului contestat privesc în mod direct și individual „o categorie determinată de persoane: producătorii de zahăr brut din sfeclă”, deoarece măsura contestată produce în această privință efecte specifice diferite și mai oneroase decât cele pe care le produce în privința celorlalte subiecte de drept cărora li se aplică;

întrucât organizarea comună a pieței în sectorul zahărului, instituită prin Regulamentul nr. 1009/67, este reglementată, în esență, prin intermediul prețului;

întrucât în vederea asigurării producătorilor de sfeclă și de trestie de zahăr din Comunitate, a garanțiilor necesare în ceea ce privește forța de muncă și nivelul de trai, acest regulament adoptă măsurile corespunzătoare pentru a stabiliza piața zahărului, prevăzând fixarea unui preț indicativ și a unui preț de intervenție pentru zahărul alb, precum și prețuri de intervenție derivate care iau în considerare și diferențele de preț regionale și stadiul de transformare al produselor;

întrucât obligația organismelor de intervenție de a cumpăra cantitățile care le-au fost oferite este o condiție esențială pentru menținerea unui nivel al prețurilor corespunzător prețurilor de intervenție;

întrucât, prin urmare, obligând aceste organisme să cumpere zahărul brut din sfeclă până la 31 decembrie 1969, Regulamentul nr. 1009/67 prevede la articolul 9 alineatul (3), în realitate, că măsurile privind organizarea comună a pieței în sectorul zahărului nu vor fi aplicabile zahărului brut din sfeclă decât până la data menționată;

întrucât dispoziția în cauză stabilește, în consecință, regimul de prețuri al unui produs și, prin urmare, drepturile și obligațiile cumpărătorilor și vânzătorilor, inclusiv pe cele ale producătorilor;

întrucât o măsură asemănătoare are o aplicabilitate generală în sensul articolului 189 din tratat;

întrucât aceasta se aplică, într-adevăr, unor situații determinate în mod obiectiv și presupune efecte juridice în privința categoriilor de persoane avute în vedere într-o manieră generală și abstractă;

întrucât aceasta nu o vizează pe reclamantă decât exclusiv în calitatea acesteia de vânzătoare de zahăr brut din sfeclă, și nu în conformitate cu alte caracteristici specifice;

întrucât, în plus, o dispoziție care, la fel ca articolul 9 alineatul (3), abrogă sau limitează în timp o dispoziție cu aplicabilitate generală, participă la caracterul general al acesteia din urmă;

întrucât, pe de altă parte, natura de regulament a unui act nu este pusă în discuție prin posibilitatea de a stabili cu mai multă sau mai puțină precizie numărul sau chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică la un moment dat, cât timp este evident că această măsură este aplicabilă în temeiul unei situații obiective de fapt sau de drept definită de act, în relație cu finalitatea acestuia din urmă;

întrucât, în plus, faptul că o dispoziție juridică poate să aibă efecte concrete diferite pentru diversele subiecte de drept cărora li se aplică, nu este contrară caracterului său de regulament, dat fiind că această situație este determinată în mod obiectiv;

întrucât pârâtul nu a încălcat aceste cerințe, reglementând regimul de prețuri al unui produs dat în mod diferit față de cel al altor produse;

întrucât, prin refuzul de a recunoaște caracterul de regulament unei măsuri de reglementare a prețurilor din unicul motiv că aceasta se referea la un produs determinat și considerând că o asemenea reglementare i-ar afecta pe producătorii acestuia, în baza unei situații de fapt care îi diferențiază în raport cu orice altă persoană, s-ar extinde noțiunea de decizie într-o asemenea măsură, încât s-ar aduce atingere sistemului instituit de tratat, care nu admite nicio acțiune în anulare a resortisanților decât împotriva deciziilor individuale care le aduc atingere în calitate de destinatari sau împotriva actelor care îi afectează într-un mod similar;

întrucât, acțiunea trebuie, prin urmare, să fie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

Întrucât în temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată;

întrucât, în prezenta cauză, reclamanta, care a căzut în pretenții, trebuie să suporte cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;
după ascultarea raportului judecătorului raportor;
după ascultarea susținerilor orale ale părților,
după ascultarea concluziilor avocatului general;
având în vedere articolele 173 și 189 din Tratatul de instituire a CEE;
având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a CEE;
având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene;

CURTEA

respingând orice alte concluzii, mai ample sau contrare, hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă;**
- 2) Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.**

Întocmită și pronunțată la Luxemburg, 11 iulie 1968.

Lecourt	Donner	Trabucchi
Mertens de Wilmars	Pescatore	

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 11 iulie 1968.

Grefier	Președinte
A. Van Houtte	R. Lecourt